

вы нѣкой быль грѣхъ (добеломъ) знае, чи є добро Бѣга да почита, да го люби, и да го призывава на-помощь: такожде и родители те си да почита, да вж-де благодаренъ предъ благодѣтели те си, и да не ѡбиди дрѣгго, знае чи є похвально. И напротивѣ да хѣли Бѣга, и дрѣгго да ѡбиди, знае чи є зло. Понѣже вси челоуѣцы имѣтъ тоу разсѣжденіе въ мысль та си впечатанно: давы неправли тоу дрѣгомъ, цѣто нещѣтъ дрѣги да имъ го правѣтъ. И тоузи законъ са называва естѣственъ, природенъ, и врожденъ.

Ш о є с ѳ в ѣ с т ь .

Сѣбственио то разсѣжденіе, коѣто правимъ за себе-си, кѣто са произвожда по ѡгнованіе то на тоузи за-конъ, звѣса сѣвѣсть, коѣто за добро то дѣло беселѣи душѣ та, а за зло то ѡ грѣзѣ. И тѣмъ беселѣѣ є є-дно естѣственно и неизмѣнѣемо въздаѣніе за добро-дѣтель та: ѡ оугрѣзѣніе то є естѣственно наказаніе за пороцы те. За тоузи законъ пише Апѣстолъ Павелъ “ ѡзыцы не имѣше закона, естѣствѣмъ закѣннамъ тво-ратъ: сиъ закона не имѣше, сѣми себѣ сѣть законъ, иже ѡблѣютъ дѣло закона написанно въ сердцахъ своихъ, спослушествоующей имъ сѣвѣсти, и междѣ собѣю по-мысламъ ѡсѣждающымъ или ѡправдающымъ . , (въ Рим: б. 14.)

И ѡ ѡсѣево то десѣтослѣвіе є
иъясненіе на естѣственнѣ-
атъ законъ.

Естѣственнѣ-атъ законъ изъясненіе є иъобразенъ